

Жуль

КУПИТИ

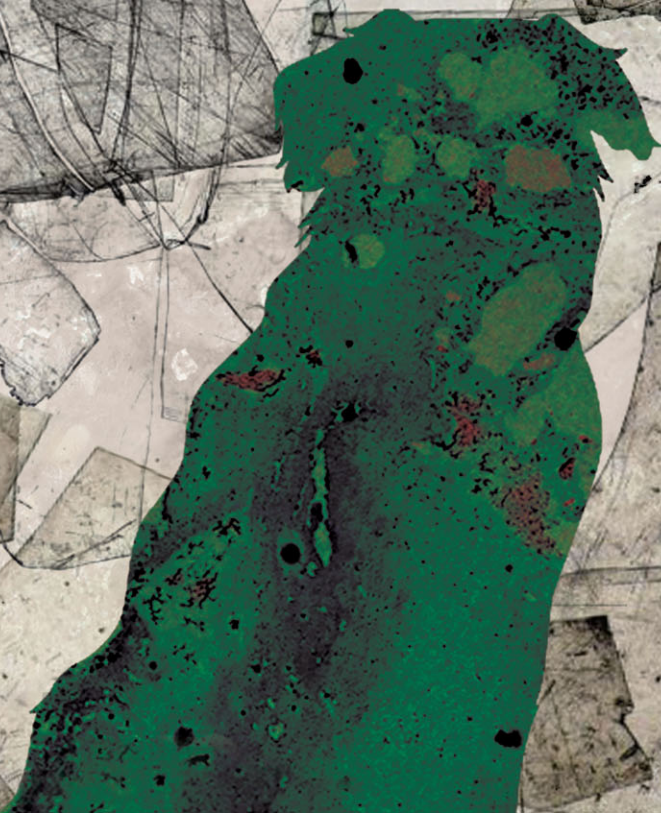
Про книгу

У тридцять років вона повернула собі зір. І собака-поводир — найближча істота впродовж багатьох років — стала їй не потрібна. Що робити бідному псові Жулю? Куди бігти? Він приймає стратегічне рішення: поєднати долі чоловіка, який одного разу врятував його в аеропорту, та жінки, яка так невдячно залишила його, і яку він любить більше за все на світі. Роман Дідьє ван Ковеларта «Жуль» — про любов, відданість, добро. Якщо ви любите тварин і дітей, а ще — якщо вірите в справжнє кохання — він не залишить вас байдужими. Дивовижна історія кохання, яку вам розповісти можуть тільки французи Radio Charivari 986 Історія, яку ви швидко не забудете Frankreich erleben

Дідьє ван Ковеларт

ЖУЛЬ

роман

Didier van Cauwelaert

JULES

Roman

ALBIN MICHEL

Дідьє ван Ковеларт

ЖУЛЬ

Роман

З французької переклав

Іван Рябчій

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

ББК 84(4Фра)

K56

Дідьє ван Ковеларт

ЖУЛЬ

Роман

З французької переклав Іван Рябчій

Перекладено за виданням:

Didier van Cauwelaert

Jules

Roman

ISBN 978-2-226-31483-3

© Éditions Albin Michel – Paris, 2015

У тридцять років вона повернула собі зір. І собака-поводир — найближча істота впродовж багатьох років — стала їй не потрібна. Що робити бідному псові Жулю? Куди бігти? Він приймає стратегічне рішення: поєднати долі чоловіка, який одного разу врятував його в аеропорту, та жінки, яка так невдячно залишила його, і яку він любить більше за все на світі.

Роман Дідьє ван Ковеларта «Жуль» — про любов, відданість, добро. Якщо ви любите тварин і дітей, а ще — якщо вірите в справжнє кохання — він не залишить вас байдужими.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-7192-62-5

© Éditions Albin Michel – Paris, 2015

© Іван Рябчій, український переклад, 2016

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2017

Кохання з першого погляду варто остерігатися — про це я знаю з власного досвіду — проте, помітивши її в юрмі, я про це вмить забув. Жовті черевички на високих підборах, мініатюрні червоні шорти та бірюзовий топ — загубитися серед негоди їй не загрожувало. І якби не лабрадор, який вів її на повідку, величезні темні окуляри видалися б звичайним аксесуаром зірки, яка дбає про інкогніто. Світло-руде волосся, збите в подібний до куща шиньйон, відсутність станика під майже прозорим шовком, усмішка, що ніби обіцяє пристрасне побачення та вилискує яскравою помадою — ця сліпа була напрочуд передбачливою і викликала радше заздрість, ніж співчуття.

Вона зупинилася перед моїм стендом і втягнула повітря ніздрями. Собака миттю спинився та обернувся в мій бік. Достоту перекладач, який готує співрозмовника до того, що доведеться тлумачити, пес дивився на мене, а його власниця кидала слова в пустку.

— Доброго дня! Мені, будь ласка, карамелевий «макарон» із сіллю, з лакрицею та з суницями «Тагада». По одній штучці кожного виду.

Тіло тридцятирічної жінки було наділене голосом дівчини-підлітка. Життерадісна, добре вихована, неймовірно сексуальна — та ще й з добрим смаком до моїх ласощів! Подумки я подякував життєвим негараздам, що через них на моєму шляху опинилась вона. У сорок два роки і з двома дипломами за плечима — біохіміка

та астрофізика — я продавав печиво «макарон» у холі рівня «Відправлення» аеропорту «Орлі».

Не помітити мене важко. Маю жилет у шоколадну смужку, фісташковий кашкет і стою посеред стенду-дильжансу такого ж насичено-зеленого кольору. Мама, коли поверталася з відпустки у лісистій Ардеші, аж пожовтіла, побачивши мене на новій роботі. Обмежилася повідомленням, надісланим із таксі: «Уявляю вираз облич моїх подруг. Міг би мене принаймні попередити». На що я відповів: «Ти ж зазвичай подорожуєш поїздом». А вона відказала: «Авжеж, і знову винна я!» На це я не відреагував. Я міг би заробити мільйони на своєму винаході — засобі для чищення, — а замість цього моя колишня дружина звільнила мене зі своєї компанії та успішно використовує мою ідею; щодо мене, то я гибію в очах мами. Я вирішив не чинити опору: моє уявлення про кохання надто високе, щоби вплутувати у нього нотарів та адвокатів. Я зберігаю добрі спогади, а решти — збуваюся. Мама каже, ніби я «дозволяю витирати об себе ноги» — але насправді я волю лишатися вищим за бруд. Проте я її розумію: перш ніж побачити мене продавцем «макарон», вона почергово спостерігала за кар'єрою директора з розвитку компанії з виробництва добрив «Vert-de-Green» із зарплатнею у тридцять тисяч франків на місяць, перекладача наукових праць з оплатою три євро за аркуш, гіда в замку Шантільї, що жив на чайові, волонтера в об'єднанні «Не чіпай моє дерево!»; зрештою, коли я взявся торгувати магноліями на Центральному ринку, мені виписали пеню у п'ять тисяч євро за образу теслі — і мені загрожувала в'язниця, якщо не виплачу всієї суми. Вочевидь, інвестиція у вигляді нещасного залишеного хлопчати, якого вона всиновила, ледь не розірвавши стосунків із чоловіком, не виправдовувалась.

— На жаль, мадам, це звичайні суніці, — виправдовуючись, пробурмотів я.

Чорні окуляри повернулись у бік мого голосу.

— Точно? Але ж я відчуваю аромат цукерок «Тагада»! Ви що, розпилюєте запахи, як квіткарі?

Зрадівши приводові для розмови, я заявив, що буду щасливий знайти гідну заміну.

— Що ж... У такому разі я візьму один карамелевий і два лакричні. І покладіть до коробки, будь ласка, дванадцять апельсинових «макарон» для мого пса. Це його улюблений аромат.

— Як його звати?

— Жуль.

І вона усміхнулась, попестивши піщаний смух.

— Що, Жулю, дати тобі один «макарон» одразу? — звернувся я до собаки. — Це подарунок.

— Він вам не відповість, адже він — на службі.

Тьохнуло в серці. Ця нерозлучна пара, яка просто проходила мимо, викликала в мене дивну суміш почуттів: захоплення і смутку, — і жінка вловила це у моєму голосі, коли я попросив вибачення.

— Жуль усе розуміє, — пояснила вона. — Він їсть тільки тоді, коли я знімаю з нього повід.

— Чудова дресура.

— Радше гордощі. Він вважає себе відповідальним за мене.

І в її голосі я почув гордощі, що їх вона приписувала своєму собаці. Зненацька мене охопила страшенна туга. Я ніколи ні за кого не відповідав. Мама була справжньою скелею, тато ж спалив за собою мости, і жодна з моїх жінок не хотіла дітей. Лабрадор дивився мені просто у вічі. Раптовий напад ревностів до охоронця цього квітучого тіла примусив мене відвести погляд і замилуватися

бюстом власниці Жуля. Фантастичні груди, які заперечували закон гравітації, а проте мали цілком реальний вигляд; вони відгукувалися на кожен порух пальців, що діставали кредитку із гаманця та навпомацки шукали рахунок із таксі, який випав. Я не встиг перехилитися, аби підібрати папірець — пес, відстежуючи найменший жест власниці, миттю краєчком лапи підсунув рахунок до нігтів підзахисної. Аліса Гальєн — її ім'я було зазначено на кредитці. І в мене стислося серце, коли на згадку спала пісенька Бреля*: «Дозволь стати тінню твоєї руки, тінню твого собаки...» Я зазвичай не звертав уваги на те, що серйозні люди називають «справжнім життям», аж раптом мені закортіло стати поглядом, очима для цієї прекрасної жінки.

Єдине, чим я міг собі допомогти — це якомога довше загортати тістечка, милуючись бірюзовим бюстом та бурхливими radoщами покупниці. Однак її збентежив неквапливий шурхіт паперу. Вона поклала два пальці на стрілки годинника, не прикритого склом.

— Ми поспішаємо на посадку, — ввічливо, але з легким роздратуванням заявила жінка. — Не думаю, що нам аж так потрібна подарункова обгортка.

Ніби виправдовуючись, я випалив, що вважаю її дуже вродливою.

— Дякую за відвертість, — усміхнулась вона. — Зазвичай чоловіки починають осипати компліментами Жуля.

Почувши своє ім'я, пес зирнув на мене з виразом упевненого в собі самця — проте, напевно, до подібного антропоморфного порівняння мене спонукала ерекція, вдало замаскована стендом.

* Жак Брель (*Jacques Brel*; 1929—1948) — бельгійський франкомовний співак, поет, актор, режисер та автор-виконавець.

— Мені здається чи ви справді не схожі на свій голос? Жуть звичайно дуже люб'язний із торговцями, а зараз я відчуваю його напруження.

І я описав себе, оминувши зелений кашкет і смугасту камізельку. Розповів, що народився у Сирії, батьків не знав і був усиновлений подружжям французів.

— Еге ж.

Я віддав їй пакунок, однак не зрозумів, що означають ці слова: співчуття чи зізнання у тому, що її пес — расист?

— Рейс о 10:25 до Ніцци — він буде вчасно?

Я відповів ствердно, повідомив, що посадка здійснюється на виході № 20 — про це повідомляло табло просто перед моїми очима. Мені кортіло провести прекрасну пані, однак за нею вже вишикувалася черга, а одне зауваження від власника я вже мав — якось він застукав мене на робочому місці за читанням праці з астрофізики. Навіть коли клієнтів немає, мушу щось робити, бути послужливим і гречним. Так записано в угоді. Їсти, читати чи робити дзвінки в робочий час — страшні порушення, в разі повторення яких мене можуть звільнити без попередження. А без цієї зарплатні, що звалилася на мене просто нізвідки, і зважаючи на кризу в галузі видання наукових праць, не маю уявлення, як платитиму за житло.

Я зробив знак чоловікові в однострої «Ер-Франс», що проходив повз мій прилавок. Довірив йому прекрасну клієнтку, повернув їй кредитну картку, обмінявшись наостанок кількома фразами — і дивився їм услід і відчував, як стискається серце; мій смуток відчули наступні клієнти — і захвилювалися.

— Щось довго чекаємо! Які смаки ви пропонуєте в упаковці на шість тістечок?

Я автоматично перелічив наявні смаки — пані з бейджем компанії ІВМ (очевидно приїхала на конгрес)

уважно слухала; тим часом у моїй голові прокручувались останні слова, якими ми обмінялися: «Гарної подорожі, мадемуазель! Суниці «Тагада» бувають нечасто, проте я можу замовити — ви ж скоро повернетесь? — Сподіваюся». Дізнатися про більше я не мав змоги. Та й навіщо? У її житті, напевно, був чоловік: про залицяльників на кшталт мене вона говорила спокійно й вибачливо, достоту жінка, яка мала коханця.

З відсутнім поглядом та усмішкою — як того вимагали правила — я виконував звичний ритуал продажу, проте цього разу — покірливо і зажурено, і це геть не притаманне моїй натурі. Зазвичай я ковтав гіркі пігулки, не кривлячись. Зражений чоловік і ошуканий мозок, жертва, позбавлена як фрустрації, так і прагнення помсти (двох головних рушіїв суспільного життя) — звичайно я задовольнявся затишним раюванням у власній шкірі, користуючись найменшим приводом: мальовничим заходом сонця, розумною поведінкою бактерій, кантатою Баха, майстерністю повії, запахом жимолості на підвіконні, невичерпними таємницями Великого Вибуху... Для позбавленого різких рухів серця такі дрібні втіхи без побічної дії вдало заступають щастя та його муки. Чому бажання, яке я відчув до незрячої жінки, зненацька викликало таку зажуру, сором від усвідомлення мізерності затишку мого безглузлого життя?

А втім, починав я доволі вдало. Зазвичай мене вважають наслідком імміграції, проте перш за все я є паростком літератури. Через кілька годин після мого народження охоронець Посольства Франції у Дамаску, викидаючи сміття, знайшов мене на дні одного з баків. Вочевидь, мене залишили сміттярі. Дружина аташе з питань культури, Еліана де Фреж, зробила все можливе, аби всиновити мене — наважилася навіть вивезти мене з Сирії в дипломатичній валізі.

Новоспечена мати з повагою ставилася до мого походження — і назвала Зібалом; це від арабського «зібала» — сміття. Щодо решти, то вона збудувала моє минуле майже з нічого. За батька мені став ватажок бедуїнів, який зрікся дружини через зраду; вигнана з племені, вона була змушена шукати для мене кращого життя, тож довірила сина Французькій республіці, скориставшись сміттєвими баками. Коли мені було тринадцять років, вийшов роман «Зібал, дитя зі смітника», який претендував на престижну літературну премію «Феміна». Критики із захватом писали про головного героя — бедуїна, який навчався у Політехнічному інституті, прагнучи винагородити бідолашну матір за жертву, а прийомну родину — за шляхетність; отримавши диплом, він, врешті-решт, мав повернутися до Дамаска, скинути Асада та встановити молоду демократичну владу, не граючи на руку Братам-мусульманам. На 438 сторінці бедуїн геройськи загинув, залишивши трьох дітлахів, з яких — одна дівчинка, що присяглася одного дня завершити справу батька, ставши послом Сирії у Парижі.

Насправді цей воістину королівський шлях закінчився вже на університетській лаві. Зібал де Фреж не виконав обіцянок, а свою благодійницю змусив брехати. Я скнів у безвісті, так і не відірвавшись від французької землі, був надто довірливим, сліпо слухався ошуканців і дозволив нашому славному імені потьмяніти. Матеріалу на другий том пригод бедуїна вочевидь бракувало.

Я аж підстрибнув, почувши гавкіт.

— Трясця, та обережніше ж! — вилаявся клієнт, товар якого я випустив з рук.

Заклякнувши з порожньою коробкою у руках, я прислухався до звуків, що долинали з глибини холу № 2.

— Жулю! — кричала Аліса. — Не чіпайте його! Зупиніться!

— Гей, ви збираєтеся наповнювати мені упаковку?

Проте я зробив телепневі знак замовкнуту. Жіночі зойки вже перекривали гавкіт. Недовго думаючи, я перескочив через прилавок і кинувся до виходу № 20. Повідомлення про рейс на Ніццу супроводжувалося рекламою сезону знижок у «Галереях Лафает». Коли я розштурхав ліктями натовп, то побачив двох працівників аеропорту, що, знявши з Жуля повідок, намагалися запхнути його до клітки; третій тим часом роздратовано твердив Алісі, що літак переповнено і за рішенням командира тварини мають летіти в багажному відділі.

— Але тільки не мій пес! Це ж поводир, погляньте на медальйон, на його документи! За європейським законом 2008 року я маю право брати його з собою до літака...

— Однак не у випадку переповненості — тут має вирішувати командир.

Ні. Це сказав я. Роздратований чоловік в однострої обернувся до мене. Його брови розлючено підскочили вгору, і він глузливо зирнув на фісташковий кашкет та строкатий жилет.

— Ач! І чого бажають солодощі «Ладюре»?

— Ви маєте дотримуватися правил. Мадемуазель сказала, що за європейським законом...

— Слухай, повертайся краще за свій прилавок! Мені ці суперечки ні до чого.

— Якщо ти не збираєшся змінити тон, то суперечка лише починається.

— Тобі що, проблеми потрібні?

Замість відповіді, я схопив його за кумедну краватку й підняв у повітря. Усі кривди й образи, яким я зазвичай протиставляв бедуїнську незворушність, раптом злилися воедино і виплеснулися на цього шолудивого упертюха. Я струшував ним, примовляючи:

— Європейський закон 2008 року важливіший за рішення командира борту — повтори це і негайно вибачся! Або я викличу прикордонників, і вони оштрафують тебе за дискримінаційні висловлювання та відмову виконувати свій обов'язок! Гей, та ось і вони! Привіт, Жане-Мі!

Тричі на день я ходжу на перекур із поліціантом-прикордонником — і ось тепер, загрозовано випнувши щелепу вперед, він прибіг на галас. Я пояснив Жанові-Мішелю ситуацію. І поки він лякав упертюха штрафом у чотириста п'ятдесят євро, я відчинив клітку з Жулем, яка вже стояла на рухомій доріжці для багажу. Пес буквально кинувся мені на шию — і я ледве втримався на ногах. Він тричі пристрасно лизнув мене язиком — і відчепився, кинувшись до ошелешеної Аліси, яка, стиснувши повід у руці, розпитувала інших пасажирів, незадоволених затримкою через неї.

Я підійшов, аби втішити її, підібрати упаковку з тістечками, яку вона випустила під час сутички. Аліса подякувала, вийняла з торбинки візитівку і простягнула повз мене. Я радісно схопив картку, побажав Алісі приємної подорожі і пообіцяв зателефонувати увечері.

Тим часом підбіг хлопець у наручній пов'язці — він прикотив інвалідне крісло, щоби підвезти Алісу до пункту митного контролю перед посадкою. Інцидент було вичерпано. Я помахав рукою собаці, який невідривно дивився на мене, трохи похиливши голову в бік — ніби не розуміючи, чому, врятувавши їх, я одразу йду геть.

У ваганнях вибору між почуттям ностальгії і духом суперництва, я повернувся до зеленого диліжансу, де на мене, вперши руки в боки, чекав начальник.

— Де Фреж, якого біса ви залишили робоче місце?!

Приставивши пальця до його беджа, я із викликом відповів:

— Ви маєте мені дякувати: якби я цього не зробив, нас звинуватили б у відмові допомогти пасажирові і це погано позначилося б на іміджі фірми. Хто наступний? — вигукнув я, обійшовши начальника, в бік черги, що злякано відступила на крок.

Три розряди з різних бойових мистецтв додавали мені фізично переконливого авторитету — зазвичай я цим не користуюся, бо відчуваю від цього дуже гидку втіху, що важким каменем лежить у шлунку впродовж трьох наступних днів. Проте у виняткових випадках вкрай приємно дати відчуті супротивникові, ніби він перемагає, цілком усвідомлюючи, з якою легкістю ти можеш його розчавити.

*

Решта дня минула без пригод. Образ Аліси та її вдячного пса, мов лагідна бульбашка, відгороджували мене від похмурих скорохватів, які пробігали повз прилавок.

Зрештою, зачинивши стенд на залізну завісу, я присів і витягнув із кишені візитівку, яка чекала на свою чергу з 10:15. Я заплющив повіки, підносячи її до носа і намагаючись за запахом відтворити тіло Аліси — мені запам'ятався аромат жасмину із ноткою інжиру. Проте від картки відгонило чорнилом і ментолом. Тож я розплющив очі:

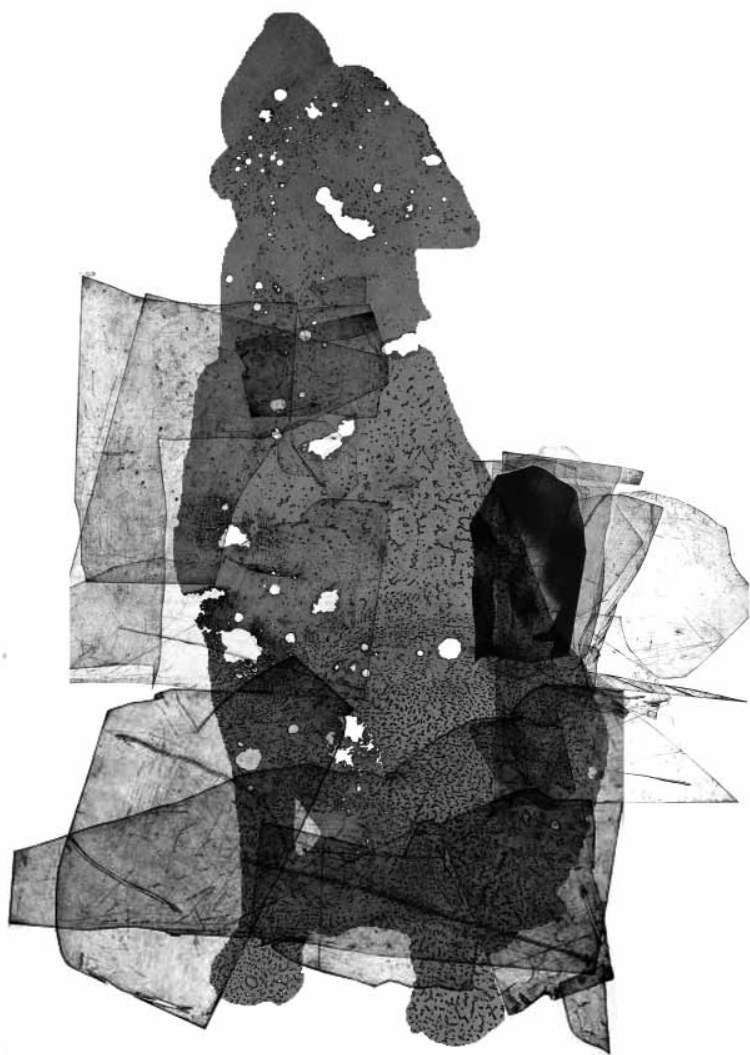
HSBC

Гонконгсько-Шанхайська банківська корпорація

Відділення на Монмартрі

Ніколя Брон,

уповноважений з роботи з клієнтами

Поки я шукала гумку в зовнішній кишені наплічника, пальці автоматично перебирали візитні картки. І намацували тільки мої візитівки. От халепа! Виходить, продавцеві я дала картку банкіра, який учора ввечері залицявся до мене в автобусі. Подих, заправлений Cola Light, та гортанний голос, що уточнив — ніби йшлося про щось, неймовірно важливе для нас обох: «Це релієфний друк».

Що ж, тим гірше. Або ж, радше: тим краще! Якщо мені справді закортить на зворотному шляху ще раз подякувати месєє Макаронові, то перший крок зроблю я. На зворотному шляху. Скільки очікувань, побоювань, мрій і страху перед невідомим у цих трьох словах...

Аби не затримувати посадку, я погодилася на інвалідний візок. Проте довелося почепити на Жуля повід — тільки так він міг позбутися пережитого стресу; для собаки-поводиря немає нічого неприємнішого за насильне розлучення з людиною, якій він допомагає. Жуль тягне, мов їздовий пес у запрягу, весь час озираючись — я це відчуваю; його непокоїть звужений простір, де треба вирахувати, як пройти двері та оминати інші перепони. Позаду хлопець, який штовхає візок, намагається врівноважити мене — і це ще більше дратує пса. Він служить мені понад сім років, знає мене напам'ять, ми літали разів із двадцять — тож йому невтямки дивна ситуація, з якою зіткнулися цього разу. Ця аномалія накладається на мою внутрішню напругу, що її Жуль намагається пригасити вже третій тиждень. Це почалося, як було призначено дату операції. Коли життєрадісна покора, властива мені, поступилася надії і тривозі. Пес поривається заглушити тривогу своїми ласками — проте його не вчили підбадьорювати людину. Собак-поводирів не навчають тому, що одного дня сліпий може прозріти. Тож я готую Жуля — однак він не чує мене.

У літаку стюардеса люб'язно звертається до нього й підводить до мого сидіння. На службі Жуль байдужий до компліментів, тож керує облаштуванням у кріслі, застібаючи ремені безпеки — я чую звичне металеве клацання. Сідаю, знімаю із Жуля повід та піднімаю ноги, аби він міг лягти на підлогу. Скрутившись калачиком, пес намагається займати місця не більше, ніж звичайна торба. Так само він чинить кожного Різдва, коли ми катаємося на санчатах у Вальбергу, в тата.

Щоб розслабитися, ковтаю пігулку. Які шанси, що пересадка пройде успішно? Мені обіцяють сімдесят п'ять із ста. Відторгнення пересаженої рогівки ока трапляються нечасто, проте донорів украй мало. У списку тих, хто потребує пересадки, я була триста дванадцятю — аж раптом скоїлася біда: родина одного з донорів подала позов проти хірурга, звинувативши у каліченні тіла. Суд першої інстанції родичі виграли — і таким чином юристи зруйнували надії мільйонів сліпих. Відтоді без важливої для суду заяви до Національного реєстру відмов жодна усна згода не має значення і жоден хірург не візьме на себе ризик видалити очі покійного — хіба що родина не дасть письмової згоди впродовж сорока чотирьох годин після смерті, адже видалені пізніше очі вже не придатні для пересадки. Однак, якщо вірити професорові Пйолю, нові розробки в галузі штучної рогівки годяться для мого типу сліпоти — тож чекати до старості не доведеться.

Коли я давала згоду на імплант «Альфакор», то усвідомлювала високий ризик відторгнення. І ризик, пов'язаний з моїм медичним страхуванням. І не помилилася. Позаяк я в списку очікування на пересадку людського органу з попередньою згодою на відшкодування зі страхового полісу, то сплачувати мені протез страхова

компанія відмовилася. На щастя, радіокомпанія RTL, дізнавшись про відмову, погодилася профінансувати операцію. Усі працівники радіо скинулися, аби «повернути зір одному з наших найчарівніших голосів» — так заявив директор під час вечірки-сюрпризу, влаштованої на мою честь на Великдень. Цей спільний порив колег вразив мене — адже я лише оголошую точний час, заповнюю рекламою паузи між радіовиставами та повідомляю про затори на кільцевому шляху. Завдяки їхній шляхетності післязавтра до моєї непрозорої рогівки вставлять кільце з пористого полімеру. Поступово, обростаючи клітками ока, це кільце поверне мені втіху від світла, барв і форм; якщо все піде, як належить, то станеться це щонайменше через сорок вісім годин. А повноцінний зір зможе повернутися десь за два місяці.

Я таки ризикнула, змирилася з імовірними побічними діями та тривалим періодом невизначеності. Зрештою, боюся я тільки одного. Світ, який я побачу — чи буде він таким самим прекрасним, як той, уявний, в якому живу вже сімнадцять років? Радість життя, що стала чимось на кшталт антитіл — хіба це не звичайна реакція на глупу ніч? Чи створені в моїй уяві мрії, що пробудилися, здійсняться?

Відчуваю, як холодний ніс Жуля наближається до моєї лівої литки. Даю йому тістечко — і знову згадую героя із компанії «Ладюре». Мені сподобалось, як він нас захищав. Найдужче я ненавиджу співчуття і метушню, проте, почувши, як він вичитує негідника із «Ер-Франс», зненацька відчула вдячність. Ніколи в цьому не зізнаюся, проте лицар на білому коні — нехай і перевдягнений у продавця тістечок — добряче розбурхав мою уяву.

Цікаво, на кого він схожий? Щоб образ людини так різко змінився в моїй голові від якихось двох фраз —

таке трапляється у край рідко. Я уявляла куцого араба з кварталу 9-3, що навігадував собі екзотичних коренів. Проте коли він вилаяв агентів «Ер-Франс», перед моїм внутрішнім поглядом постав принц пустелі, жилавий і зрілий, справжній номад, що помилково потрапив до дешевого кварталу, задирака, який застряг у порту через життєві негаразди. Я уявила сорокарічного чоловіка, якому немає чого втрачати і який за найменшої нагоди намагається прислужитися хоч комусь. І мене це розчулило. До того ж він уміє говорити. Навіть втрачаючи самовладу, непогано вправляється із синтаксисом. Напевно, він сексуальний, достоту солодке тісто. Що ж, і нехай! Хіба це для мене проблема? Краще зосереджуся на своїх вправах.

П'ять разів по десять стискань повік що чверть години, а між ними — обертання очима почергово в обидва боки; так я покращую вологість, гнучкість і рухливість м'язів перед пересадкою. Це начебто знижує ризик відторгнення. Проте вистачає мене ненадовго — мозок ніби занурюється в джакузі і мене ніби виносить хвилями з власного черепа.

Отже, в мене ще й проблеми з концентрацією. Про таку побічну дію начебто нічого не зазначено в інструкції щойно випитого порошку, проте мені так кортить кохатися! Минулого тижня, коли Фред побачила свіжу картину, яку я намалювала, дозволивши пальцям творити символи, що юрмились у мені, то винагородила мене грайливим зітханням: «Ти ба як сексуально! Багатообіцяючий малюнок!» Я впевнена в тому, що малюю подумки, проте не маю жодної гадки про те, як це бачать інші люди. І це моє найвразливіше місце: достатньо зауваження про «потужність» моїх робіт — і я смертельно ображаюся; і навпаки. Сплеск лібідо, пов'язаний з невідворотністю

операції, можливо, є лише плодом не надто безсторонньої уваги до моєї творчості? Проте що залишиться від усього цього, якщо протез таки приживеться?

Я не хотіла, щоби Фред летіла зі мною до Ніцци. Я соромитимуся батька, між Фред і батьком відчуватиметься напруга — а в мене не було бажання давати цьому лад. Відмовилася й коли вона запропонувала відвезти мене до Орлі. Не наважилася скоритися її пестошам, надто пристрасним поцілункам, життєрадісним підштовхуванням тренера, що нібито підбадьорював свою талановиту ученицю, зрештою — її тривозі, погано замаскованій під радощі. Я маю право на страх, можу вимагати, аби навколо мене не упадали.

До того ж... я, звісно, кохаю Фред, та коли ми злітаємо, думаю аж ніяк не про її пестоші. І річ не тільки в продавцеві тістечок — він лише підтвердив моє передчуття. Уже три тижні я живу з переконанням, що по поверненні життя вже буде не таким, як раніше. І це радше збуджує мене, ніж тривожить.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ